

Arrest

nr. 267 517 van 28 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. GARGILI *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 1 augustus 2019, diende op 15 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 10 augustus 2017 in Duitsland (Eurodac).

1.2. Op 4 augustus 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 5 augustus 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 15/10/2019

Uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS vond plaats op 7 december 2020 van 14u24 tot 16u43. U werd het volledige persoonlijk onderhoud bijgestaan door een tolk die de taal Urdu machtig is evenals meester Faith Gargili in loco van uw advocaat Renaat Van De Sijpe.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en een moslim van de soenitische strekking te zijn. U bent geboren op 8 mei 1969 in Sialkot stad, Punjab provincie.

In 1995 reisde u een eerste keer naar België. U huwde er met V.B. en kreeg een verblijfsvergunning op basis van uw huwelijk. U heeft geen kinderen met V.B. In België had u eveneens een relatie met A.D.V., een Belgische vrouw. In 1998 keerde u terug naar Pakistan. Hier kreeg u te horen van A.D.V. dat u met haar een dochter in België had. Jullie dochter, A.H.D.V., werd geboren op 20 januari 1998. In Pakistan trouwde u met Z.B. en jullie kregen samen vier kinderen: M.H. werd geboren op 22 juni 1999, H.M. op 14 januari 2008, Mu.H. op 23 oktober 2013 en Mus.H. op 11 mei 2015. In Pakistan werkte u voor de Pakistan People's Party (PPP) als medewerker. De leden van de Pakistan Muslim League (N) wouden echter dat u zich bij hun partij aansloot en hierdoor kreeg u in 2009 en 2010 problemen. Tijdens een verkiezingsbijeenkomst ontstond er immers een gevecht en daardoor kreeg u problemen.

In 2011 reisde u terug naar België. U ontdekte dat uw verblijfsvergunning op basis van uw huwelijk met V.B. niet meer geldig was en u scheidde van haar. U reisde vervolgens met A.D.V. naar Spanje om er met haar te trouwen en u kreeg er zo een verblijfsstatuut. Dit statuut werd na 2017 evenwel niet verlengd aangezien u niet in Spanje verbleef.

In 2012 was uw vader ziek en u keerde terug naar Pakistan. Tijdens uw verblijf in Pakistan werd uw zoon M.F.D.V. geboren op 10 december 2012. De mensen in uw regio van herkomst wisten dat uw kinderen christenen waren en daardoor werd u herhaaldelijk lastig gevallen door de Maulvi en zijn medewerkers. Ze vroegen u om uw Belgische kinderen naar Sialkot te brengen zodat ze zich daar konden bekeren. Wanneer u aangaf dat dit moeilijk was, werd u geslagen. Na anderhalf jaar werd u door uw vriend geadviseerd te vluchten en u trok naar Daska. Onderweg werd u echter gevat door de medewerkers van de Maulvi en u werd naar een centrum in Sialkot gebracht waar ook personen opgeleid werden om jihad te doen. Hier werd u ongeveer een jaar vastgehouden en u moest er werken als schilder. Een van de leveranciers van het centrum was een oude klasgenoot van u en wanneer u hem uw situatie uitlegde, gaf hij u de instructie om tijdens het gebed op een specifieke plaats in de moskee te gaan staan. Uw vriend nam u vervolgens van de afgesproken plaats in de moskee mee en zo slaagde u erin te vluchten. Ergens in 2016 of 2017 verliet u Pakistan opnieuw.

U reisde naar België, maar aangezien u er geen werk vond, trok u naar Duitsland. Hier diende u op 10 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Hier werd uw verzoek om internationale bescherming (finaal) afgewezen. Na een verblijf van zeven tot 8 maanden in Duitsland, reisde u terug naar België. Hier verbleef u bij uw dochter, maar u kon geen werk vinden zonder papieren. Daarom schreef A.D.V. een brief waarmee u een verzoek om internationale bescherming kon indienen. U diende uw eerste verzoek om internationale bescherming in België in op 15 oktober 2019. Gezien uw asielprocedure in Duitsland werd de Dublin-procedure opgestart. Op 10 december 2019 stemden de Duitse instanties in met de terugname van uw dossier en u kreeg op 23 december 2019 een bevel om het Belgische grondgebied te verlaten. Op 22 september 2020 werd deze beslissing ingetrokken het dossier werd overgedragen aan het CGVS.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de kopieën van de volgende documenten neer: de eerste twee bladzijden van uw paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen in Pakistan, uw verblijfskaart in Spanje, een DNA-test die aantoonde dat u de biologische vader bent van A.H.D.V., uw huwelijksakte in Spanje, uw Spaans familieboekje, een brief van uw huidige echtgenote, documenten ivm uw aanvraag tot humanitaire regularisatie ([9]bis) en uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van en doorheen uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS p.2, 10, 15) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo kon u vooreerst niet ontegensprekelijk uw identiteit aantonen, terwijl een duidelijk bewijs van identiteit essentieel is in elke soort procedure. U legde geen Pakistaanse identiteitskaart neer en enkel een zwart-wit kopie van de twee eerste bladzijden van uw paspoort. Fotokopies vormen echter geen doorslaggevend bewijs daar ze onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk. U gevraagd achter uw originele paspoort, gaf u simpelweg aan dat die zich in het centrum bevond en dat u niet wist dat u die moest meenemen omdat u uw origineel paspoort de vorige keer reeds toonde (CGVS p.6).

Uit uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) blijkt echter dat u hier geen origineel paspoort neerlegde. Integendeel, hier beweerde u nog dat u uw paspoort en identiteitskaart ergens heeft samengelegd en dat u niet wist waar (zie verklaringen DVZ, punt 29). Aangezien u tijdens uw persoonlijk onderhoud aangaf wel over een origineel paspoort te beschikken in het centrum werd u nog de tijd gegeven om dit paspoort aan het CGVS te geven (CGVS p.6-7). Ondanks een herinnering aan het einde van het persoonlijk onderhoud, liet u het na om uw originele paspoort neer te leggen bij het CGVS (CGVS p.15-16). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de locatie van uw originele identiteitskaart en dat u uw paspoort, waarvan u beweert het in uw bezit te hebben, niet voorlegt om uw verzoek om internationale bescherming te staven, wijst er op dat u deze belangrijke identiteits- en reisdocumenten achterwege houdt daar ze mogelijks andere gegevens bevatten of omdat ze wijzen op een andere reisroute. Wat er ook van zij; deze vaststelling wijst op een absoluut gebrek aan medewerking en ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

U bent er ten tweede allesbehalve in geslaagd om het CGVS een duidelijk beeld te geven van uw verblijfplaatsen sinds 2012. U gaf namelijk aan dat u in 2012 terugkeerde naar Pakistan, dat u er verbleef tot 2016 of 2017 (CGVS p.4). Hierna reisde u terug naar België en reisde u nog in 2017 door naar Duitsland. Na enkele maanden in Duitsland reisde u terug naar België waar u een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS p.4). Hierbij is het vooreerst vreemd dat u uw vertrek niet concreter in de tijd kan plaatsen dan de periode van 2016-2017. Van iemand die zijn land op illegale wijze via een smokkelroute moest verlaten kan immers wel verwacht worden dat die hier min of meer concrete info over kan geven, in casu quod non. Uit de brief van uw vrouw A.D.V., die u zelf toevoegde ter staving van uw verzoek om internationale bescherming en waarvan u beweerde dat alle info die ze gaf correct was, valt evenwel af te leiden dat u nog op andere plaatsen verbleef in de periode van 2012 tot 2016 of 2017 (CGVS p.14). Zij geeft immers aan dat u na de geboorte van jullie zoon op 10 december 2012 problemen kreeg met uw broer die in België verbleef. U moest daarom België verlaten en u zou volgens haar in Spanje, Italië en nog andere plaatsen in Europa hebben verbleven. Zij lijkt hierbij geen weet te hebben van een eventuele terugkeer naar Pakistan. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u uw vrouw niet op de hoogte heeft gesteld van uw problemen in Pakistan om haar geen stress te bezorgen (CGVS p.15). Deze bewering kan evenwel onvoldoende verklaren waarom uw vrouw aangeeft dat u na 2012 nog in verschillende Europese landen heeft verbleven en dat u hier niets van vertelt. Een ander element dat doet vermoeden dat u geen waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt betreffende uw verblijfplaatsen na 2012 is dat u foutieve verklaringen aflegt betreffende uw verblijf in Spanje. Zo geeft u aan dat u in 2012 in Spanje getrouwd zou zijn met uw huidige vrouw en dat er toen op basis van uw huwelijk een verblijfstitel kreeg (CGVS p.7). Uit de documenten die u neerlegt ter staving van deze verklaringen blijkt evenwel dat u op 6 juni 2016 trouwde in Spanje en dat u er een verblijfstitel kreeg die geldig was tot 24 juni 2017. Van deze "tussenstop" in Spanje voor u naar België kwam maakte u echter geen melding tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, noch tijdens uw interview bij DVZ. Tijdens dit interview bij DVZ gaf u overigens aan dat u ongeveer vijf jaar geleden vertrok. Aangezien dit interview plaatsvond op 22 september 2020 zou dit betekenen dat u reeds in september 2015 vertrok. Hiermee geconfronteerd kwam u niet verder dan een simpele ontkenning van deze verklaring, zonder deze op enige wijze te duiden. Bovendien slaagt u er nauwelijks in uw verblijf in Pakistan voor de periode van 2012 tot 2016 of 2017 te staven. U laat het niet alleen na een paspoort neer te leggen met de nodige in- en uitreisstempels, maar u heeft nauwelijks getracht om ander bewijsmateriaal neer te leggen die alsnog uw 4-5 jaar durende verblijf in Pakistan konden staven. U werd er nochtans op gewezen dat het van essentieel belang was dat u op zijn minst zou trachten dit verblijf aan te tonen aan de hand van documenten (CGVS p.15). Het enige document dat u neerlegt waarvan zou kunnen worden afgeleid dat u in Pakistan verbleef zijn de geboorteaktes van uw kinderen Mu.H. die geboren is op 23 oktober 2013 en Mus.H. die geboren is op 11 mei 2015 die door u werden opgevraagd op 10 oktober 2016. Op basis van deze documenten kan evenwel niet worden besloten dat u van 2012 tot en met 2016 of 2017 permanent in Sialkot verbleef. Bovendien dient er op gewezen te worden dat u zich op zes juni 2016 in Spanje bevond voor uw huwelijk met uw huidige vrouw. Het CGVS tast dan ook in het duister of u deze geboorteaktes werkelijk zelf heeft opgevraagd in Pakistan of dat u na uw huwelijk nog terugreisde naar Pakistan. U bent er dan ook duidelijk niet in geslaagd om op eenduidige wijze aan te tonen waar u zich in de periode van 2012 tot 2017 bevond. Bijgevolg slaagde u er eveneens niet in aan te tonen dat u zich werkelijk in Sialkot bevond wanneer uw problemen plaatsvonden. Hierbij biedt u het CGVS eveneens geen zicht op de momenten waarop u terugreisde naar Pakistan. Een element dat wel van essentieel belang is om uw vrees bij terugkeer te kunnen inschatten.

U bent er voorts niet in geslaagd het CGVS te overtuigen van uw beweerde vervolging in Pakistan. Hierbij dient er namelijk vooreerst op gewezen te worden dat uit uw gedrag allerm minst een nood aan internationale bescherming blijkt. U verliet Pakistan volgens uw eigen verklaringen immers een eerste keer in 1995, u keerde vervolgens terug naar Pakistan in 1998 tot u weer naar België kwam in 2011 (CGVS p.4).

Tijdens dit verblijf in Pakistan kende u uw vermeende problemen vanwege uw politieke engagement voor de Pakistan Peoples Party (PPP) in 2009 en 2010 (CGVS p.9). Ondanks deze problemen diende u na uw aankomst in België in 2011 geen verzoek om internationale bescherming in. U keerde volgens u vervolgens zonder meer terug naar Pakistan in 2012. Hierdoor wordt de ernst van uw beweerdde politieke problemen reeds in ernstige mate ondermijnd. Na uw terugkeer naar Pakistan in 2012 kende u opnieuw problemen, dit keer omdat uw kinderen christenen zijn (CGVS p.9). Hoewel u hierdoor in 2016 of 2017 Pakistan diende te ontvluchten, gaf u weinig blijk van enige urgentie om uw verblijf in Europa veilig te stellen. Gezien uw huwelijk in Spanje van 6 juni 2016 kan immers vastgesteld worden dat u reeds in 2016 naar Europa reisde, desondanks wachtte u nog meer dan een jaar, tot 10 augustus 2017 om een verzoek om internationale bescherming in Duitsland in te dienen. Dat u meer dan een jaar wachtte alvorens een verzoek tot internationale bescherming in te dienen valt moeilijk te vereenzelvigen met een gegronde vrees voor vervolging. Gezien uw parcours en uw onzekere verblijfssituatie in België had u zich reeds veel eerder tot de bevoegde instanties kunnen wenden indien u daadwerkelijk van mening was internationale bescherming nodig te hebben. Indien u werkelijk een vrees voor Pakistan koestert, moet u redelijkerwijze bewust geweest zijn van het belang van een regulier verblijf in België ten einde uw veiligheid te garanderen. Daarenboven bleek u duidelijk op de hoogte voor de procedure van gezinshereniging (CGVS p.4). Aangezien u in staat was om deze procedure te starten, kan dan ook worden aangenomen dat u eveneens in staat was om kennis te nemen van het bestaan van de asielprocedure. Dat u desalniettemin pas op 10 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming in Duitsland indiende is onbegrijpelijk. Uw handelingen zijn bijgevolg niet in lijn met het gedrag van een persoon die daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Ten tweede konden uw verklaringen betreffende uw politieke engagement en de problemen die u hierdoor zou gekend hebben niet overtuigen. U legt hiervan immers geen enkel document neer (CGVS p.16). Er kan nochtans verwacht worden dat u minstens uw politieke engagement zou kunnen staven, in casu quod non. U slaagde er bovendien niet eens in om uw problemen omwille van uw politieke engagement op een min of meer volledige manier uiteen te zetten wanneer u hier de kans toe kreeg. Wanneer u gevraagd werd of u ooit problemen kende omwille van uw politieke activiteiten had u namelijk eerst bedenktijd nodig om vervolgens affirmatief te antwoorden (CGVS p.8). Wanneer u vervolgens de vraag kreeg om deze problemen toe te lichten bleef u uiterst vaag. U gaf immers slechts aan dat u problemen kwam en dat een andere partij wou dat u zich bij hen aansloot (CGVS p.9). Slechts na herhaaldelijke vragen gaf u aan dat de leden van de Pakistan Muslim League (N) wouden dat de leden van de Pakistan Peoples Party zich bij hen aansloten, dat deze problemen plaatsvonden in de periode van 2009 en 2010 en dat er een keer een gevecht was op een verkiezingsbijeenkomst (CGVS p.8-10). Ondanks herhaaldelijke vragen naar concrete persoonlijke vervolging die u kende omwille van uw politiek engagement, moest u op dit punt het antwoord schuldig blijven (CGVS p.8-10). Door de ruime bedenktijd die u nodig had alvorens aan te geven dat u wel degelijk problemen kende omwille van uw politieke engagement en de moeite die u had om op eenduidige wijze een overzicht te bieden van de precieze vervolging die u kende, gaf u de indruk dat u uw asielrelaas doorheen uw persoonlijk onderhoud opbouwde. Wat er ook van zij, aangezien u uw beweerdde vervolging geenszins zelf kan concretiseren, laat u het na aan te tonen dat u hierdoor bij terugkeer nog vervolging dient te vrezen.

Ten derde slaagde u er niet in het CGVS ervan te overtuigen dat u vervolgd werd in Pakistan omdat uw kinderen christenen zijn. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers geen systematische vervolging van personen met kinderen die christen zijn. Uit de toegevoegde informatie blijkt dat dwang bij christenen om zich te bekeren tot de Islam voornamelijk voorkomt bij jonge meisjes en in het kader van een huwelijk met een moslimman (zie landeninformatie, document 4, p.7). Dat u onder druk gezet werd om uw kinderen over te brengen naar Pakistan om zich te bekeren tot de Islam is dan ook vrij atypisch. Hierbij slaagde u er bovendien niet in om te verklaren hoe de mensen in Sialkot wisten dat uw kinderen het christendom aanhingen. Wanneer u hiernaar gevraagd werd, gaf u aan dat dat was omdat de mensen wisten dat u kinderen hier waren (CGVS p.12). Een verblijf in Europa maakt uw kinderen evenwel geen christen en wanneer u hiermee herhaaldelijk geconfronteerd werd gaf u aan dat ze dat wisten doordat uw zus het zei en dat u het ook vertelde als het u gevraagd werd (CGVS p.13). Dat u wederom herhaaldelijke vragen en confrontaties nodig had alvorens de vraag te beantwoorden doet opnieuw vermoeden dat u tijd zocht om ter plekke een geschikt antwoord te bedenken. Wat er ook van zij, indien uw omgeving zo weerspannig stond ten opzichte van christenen is het bijzonder vreemd dat uw zus of u zich in gevaar zouden brengen door dit te delen met de inwoners van Sialkot. U slaagde er voorts niet in om op eenduidige, coherente en concrete wijze weer te geven welke problemen u zou gekend hebben vanwege het geloof van uw kinderen. U kreeg tot zes maal toe de kans om al uw problemen in uw eigen woorden te vertellen. Hierbij werd u duidelijk gewezen op het belang uw al uw problemen concreet uiteen te zetten (CGVS p.9-10).

Ondanks herhaaldelijke problemen kwam u niet verder dan een aanvaring met de maulvi en dat u eens geslagen werd (CGVS p.9-10). Hierbij slaagde u er niet in om op eenduidige wijze te vertellen hoe vaak u benaderd werd en hoe vaak u geslagen werd. Wanneer u opnieuw werd uitgelegd dat het uw verantwoordelijkheid was om een duidelijk zicht te bieden op uw problemen verklaarde u plots dat u acht of negen maanden of een jaar werd vastgehouden in Sialkot (CGVS p.10). Dat u een gevangenschap van 8 maanden tot een jaar niet eerder vermeldde tart hierbij alle verbeeldingen en wijst er wederom op dat u uw asielrelaas opbouwde tijdens uw persoonlijk onderhoud. Dat u bovendien niet eens uw gevangenschap, hetgeen toch een traumatische ervaring moet zijn, niet in de tijd kan plaatsen kan hierbij eveneens allesbehalve overtuigen. U werd vervolgens geconfronteerd met het vermoeden dat u uw asielrelaas ter plekke aan het opbouwen was, maar u hield voet bij stuk en herhaalde uw eerdere verklaringen (CGVS p.11). Over het jaar dat u vastgehouden werd legde u daarenboven ongeloofwaardige verklaringen af. Zo is het bijzonder vreemd dat u een jaar zou worden vastgehouden worden, zonder enige mogelijkheid iemand te contacteren om u zo uw kinderen te overtuigen dat ze zich moesten bekeren. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat ze wouden dat u voor hen werkte en dat u er daardoor zo lang verbleef (CGVS p.11). Hierbij doet het toch enigszins vreemd aan dat u meer dan een jaar gevangen werd gehouden, simpelweg om te verven. Uw verklaringen betreffende uw verblijf in het centrum geven overigens weinig blijk van een echt gevangenschap. Zo kon u vrij gaan en staan in de moskee, kon u praten met een oude schoolvriend en met hem een plan smeden om te ontsnappen (CGVS p.12). Hiermee geconfronteerd slaagde u er niet in om een verklaring te bieden voor de vrijheid die u kreeg tijdens uw gevangenschap (CGVS p.12). Gezien de vrijheid die u kreeg is het overigens bijzonder vreemd dat u een jaar werd vastgehouden en dat u er niet eerder in slaagde om te vluchten. U heeft bijgevolg aan de hand van uw verklaringen het CGVS er niet van kunnen overtuigen dat u vervolgd werd in Pakistan vanwege het geloof van uw kinderen. U legt eveneens geen documenten neer die deze problemen kunnen staven. U gaf tot slot aan dat er ook een verband zou zijn tussen uw politiek verleden en de vervolging omwille van de religie van uw kinderen (CGVS p.13). U gevraagd om dit verband te concretiseren, moest u evenwel het antwoord schuldig blijven.

U haalden ten vierde aan dat uw Pakistaanse vrouw en kinderen intussen op de vlucht zouden zijn en dat u sinds 2017 geen contact meer met hen heeft (CGVS p.17). Ook aan deze bewering kan het CGVS geen geloof hechten. Uw persoonlijke vervolging werd reeds ongeloofwaardig bevonden, waardoor u tevens geen verklaring biedt voor de vervolging van uw Pakistaanse gezin. Bovendien blijkt uit het gedrag dat u stelde nadat uw familie vermist raakte geenszins dat uw Pakistaanse gezin vermist zou zijn. U kon namelijk nauwelijks benoemen welke stappen u heeft ondernomen om uw familie terug te vinden (CGVS p.13-14). U zou bij de DVZ vermeld hebben dat uw familie vermist was en aan uw assistent zou u dit hebben meegedeeld. U heeft hen verteld dat ze u op de hoogte moesten houden als ze nieuws over uw familie ontvingen (CGVS p.14). De DVZ en uw centrum assistent kunnen bezwaarlijk beschouwd worden als de juiste instanties om te benaderen wanneer uw familie al verschillende jaren vermist is. De tracing service van het Rode Kruis was u hierbij volledig onbekend (CGVS p.14). Wanneer u er op gewezen werd dat u zelf veel meer had kunnen ondernemen dan de DVZ en uw assistent te benaderen, u heeft immers een netwerk in Pakistan, u heeft er vrienden en kent de situatie, kwam u niet verder dan de verklaring dat ze bij de smokkelaar zijn en u geen idee heeft wanneer ze komen (CGVS p.14).

Wat betreft uw beweerde problemen met uw broer in België dient ten vijfde worden opgemerkt dat ook deze bewering niet kan overtuigen. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd u namelijk gevraagd hoe uw relatie met uw broer in België was. Hierbij gaf u aan dat die goed was (CGVS p.8). In de brief van uw huidige vrouw die u toevoegde aan uw verzoek om internationale bescherming wordt echter vermeld dat u na de geboorte van uw zoon in 2012 België moest ontvluchten vanwege een probleem met uw familie in België. Hiermee geconfronteerd gaf u plots aan dat u in 2012 inderdaad moest vluchten omdat uw broer niet instemde met uw relatie en kinderen (CGVS p.14). Deze verklaring is echter niet enkel in strijd met uw eerder beweerde goede band met uw broer in België, maar volgens deze bewering zou u twee maal naar Duitsland zijn gereisd: in 2012 en 2017 (CGVS p.14-15). Hiermee geconfronteerd gaf u dan weer aan dat u enkel in 2017 in Duitsland verbleef (CGVS p.15). Hierbij liet u het na om uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw relatie met uw broer enigszins te duiden.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde

gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviserd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP

gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De documenten die u neerlegt kunnen de bovenstaande appreciatie eveneens niet wijzigen. De kopie van de eerste twee bladzijden van uw paspoort werd immers reeds besproken. De kopieën van de geboortektes van uw kinderen blijken slechts zwart-wit kopieën die eenvoudig kunnen worden nagemaakt. Wat er ook van zij, het bestaan van deze Pakistaanse kinderen wordt in bovenstaande appreciatie niet betwijfeld. Wat betreft de documenten betreffende uw huwelijk met A.D.V. in Spanje, de daaropvolgende verblijfskaart, het Spaanse familieboekje en de DNA-test die u deed om uw band met A.H.D.V. te staven, dient te worden opgemerkt dat deze documenten allen betrekking hebben op zaken die niet in vraag worden gesteld in de bovenstaande appreciatie. Ook de documenten in verband met uw aanvraag tot humanitaire regularisatie ([9]bis) zijn niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op uw asielrelaas. Alle opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud werden overwogen. Tot slot legde u nog een brief van uw vrouw A.D.V. neer. Deze brief bevat danig veel tegenstrijdigheden dat ze uw asielrelaas sterker ondergraaft dan bevestigt. Zo wordt er vermeld dat uw dochter in België reeds negen maanden oud was wanneer u terug ging naar Pakistan, terwijl u beweerde dat u niet van haar bestaan wist. In de brief wordt tevens vermeld dat u in 2012 met een excuus naar Pakistan gelokt werd, er verschillende jaren gevangen gehouden werd door uw eigen familie, terwijl u geenszins blijkt geeft van het bestaan van deze problematiek. Tot slot wordt in de brief ook vermeld dat u in 2012 ook problemen kreeg met uw familie in België waardoor u doorheen Europa op de vlucht moest gaan. Geconfronteerd met al deze tegenstrijdigheden hield u zich steeds vast aan uw eerdere verklaring zonder deze aanzienlijke tegenstrijdigheden enigszins te duiden (CGVS p.14).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van "art. 48/3 Vw., van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht".*

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal ten onrechte geen geloof hecht aan zijn herkomst en zijn vluchtmotieven. Hij geeft een korte theoretische toelichting en voert in casu aan dat er geen reden is om aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te twijfelen. Zoals hieronder zal blijken, zijn verzoekers verklaringen niet in strijd met algemeen bekende feiten, noch zijn er hiaten of ongerijmdheden op het

niveau van de relevante bijzonderheden, die niet kunnen worden verklaard. Hij betwist de motieven van de bestreden beslissing op de verschillende punten:

(1) Wat de motivering in de bestreden beslissing over zijn identiteit betreft, meent verzoeker dat er geen sprake is van een gebrek aan medewerking in zijn hoofde. Hij was enkel van oordeel dat zijn paspoort, waar hij thans kopieën van neerlegt (verzoekschrift, stuk 4), weinig relevant was voor zijn verzoek. Het paspoort dateert immers van 9 mei 2018 en bevat geen stempels.

(2) Betreffende de motivering in de bestreden beslissing over zijn verblijfplaatsen, stelt verzoeker eerst dat hij wel degelijk heeft aangegeven in Italië te zijn geweest. Hij benadrukt nog dat geen andere vragen zijn gesteld over zijn verblijf in andere landen. Dit kan hem echter niet ten kwade worden genomen.

Wat zijn verblijf in Italië betreft, citeert verzoeker uit de notities van het persoonlijk onderhoud en licht toe als volgt:

“Er wordt één keer gevraagd of hij naar Italië is gegaan. Daar geeft verzoeker aan dat hij één of twee keer naar Italië is geweest, maar niet verbleven heeft (p. 15 CGVS). Verder wordt er geen enkele vraag meer gesteld over andere landen buiten Spanje en België.

Daarnaast kan men uit het antwoord van verzoeker afleiden dat hij een verschil ziet tussen naar Italië gaan en er verblijven. Ook hierover is er niet verder gevraagd wat hij bedoelt met ‘niet verblijven’. Dit tast uiteraard het zorgvuldigheidsbeginsel aan.”

Verzoeker acht het nog “opmerkelijk” dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd bevraagd hoe hij een verblijfsvergunning in Spanje heeft gekregen. Hij citeert hierbij opnieuw uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Verder licht hij nog toe dat:

“Bovendien verklaart verzoeker niet dat hij in 2012 in Spanje getrouwd is. Zoals kan gelezen worden zegt hij toen ik in 2011 naar hier kwam ging ik samen met de moeder van A. naar Spanje (...).

Het is duidelijk dat verzoeker zich louter vergiste in het jaartal. Hij bedoelde dat hij na terugkeer van Pakistan naar België in 2016 naar Spanje is getrokken en aldaar huwde. Hij kreeg er ook een verblijfsstatuut. Na 2017 werd dit verblijfsstatuut evenwel niet verlengd vermits verzoeker niet in Spanje woonde en diende hij uiteindelijk in Duitsland een asielaanvraag in.

Verzoeker heeft op geen enkel moment het CGVS willen misleiden of informatie achterhouden. Hij heeft alles verteld. Het mag verzoeker evenwel niet ten kwade worden genomen dat hij zich vergiste in een jaartal.

Er is geen reden om geen geloof te hechten aan het relaas van verzoeker.”

(3) Waar de bestreden beslissing motiveert dat uit verzoekers gedrag geen nood aan internationale bescherming blijkt, benadrukt hij dat hij in 2012 terugkeerde naar Pakistan omdat zijn vader ernstig ziek was. Daarnaast dacht hij verkeerdelijk dat hij geen problemen meer zou kennen met de Pakistan Muslim League (PML) aangezien hij lange tijd afwezig was uit Pakistan. Hij had nooit gedacht dat hij problemen zou hebben vanwege zijn christelijke kinderen.

(4) Waar de bestreden beslissing oordeelt dat zijn politieke problemen ongeloofwaardig zijn, wijst verzoeker er vooreerst op dat hem tijdens het persoonlijk onderhoud geen vragen werden gesteld naar enige bewijzen van zijn politiek engagement. Hij merkt nog op dat hij geen bewijsstukken heeft van zijn problemen met de mauvi, vermits *“alle bedreigingen en geweld mondeling en fysiek verliepen en niet schriftelijk”*.

Verzoeker voert, onder citering van de notities van het persoonlijk onderhoud, aan dat hij onvoldoende bevraagd werd over zijn vervolging wegens zijn politiek engagement en dat hij steeds op alle vragen op dit punt heeft geantwoord.

(5) Waar de bestreden beslissing tevens oordeelt dat verzoekers vrees voor vervolging, omdat zijn kinderen christenen zijn ongeloofwaardig is, licht verzoeker toe als volgt:

“De streek waarvan verzoeker afkomstig is, grenst aan de regio Kashmir waar er nog steeds een “jihad” is voor onafhankelijkheid. Vanuit de regio van verzoeker worden er strijders geleverd aan Kashmir. Mede door deze omstandigheden is de bevolking in Sialkot en omstreken erg radicaal.

Er dient wel degelijk geloof gehecht te worden aan de druk die op verzoeker werd gelegd.. In een maatschappij als Pakistan waar mannelijke eer centraal staat, kan verzoeker volgens die maatschappij zijn jonge kinderen niet achterlaten bij een “ongelovige” vrouw in een “ongelovig” land. Het is aldaar onaanvaardbaar dat verzoeker geen probleem heeft dat zijn kinderen christelijk zijn.

Het is dan ook niet te verwonderen dat hij werd vervolgd door de mualvi's en hun fanatieke aanhangers. Hij werd vastgehouden in het kamp van de mualvi waar hij dwangarbeid moest uitvoeren als schilder. In dat centrum/kamp waren er verschillende gebouwen zoals een moskee. Wanneer verzoeker even vrij had, voor onder andere het gebed, kon hij zich binnen het centrum vrij bewegen. Hij kon echter niet uit het centrum treden aangezien er bewaking was.

Zijn oude klasgenoot heeft vervolgens het risico genomen om hem naar buiten te smokkelen.

Verzoeker heeft nooit geprobeerd om zijn kind te contacteren en te overtuigen om naar Pakistan te komen, laat staan zich te bekeren. Verzoeker wist uiteraard zelf ook dat hij zijn kinderen nooit naar Pakistan kon laten brengen.

Voordat hij gevangen werd genomen, werd hij diverse malen tegengehouden en mishandeld door aanhangers van de mualvi. Het was steeds hetzelfde scenario. Hij werd gevraagd waarom hij zijn kinderen nog niet heeft meegebracht, waarna hij dan werd geslagen."

(6) Wat de motivering in de bestreden beslissing over zijn Pakistaanse echtgenoot en kinderen betreft, geeft verzoeker aan dat hij zijn thuisland heeft gecontacteerd maar enkel te horen kreeg dat zij met een smokkelaar vertrokken waren. Hij benadrukt, onder citering van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, dat hij via zijn assistent de dienst Tracing heeft gecontacteerd in de hoop om informatie te bekomen. Recent kwam verzoeker te weten dat zijn echtgenote en kinderen nu in Frankrijk verblijven.

(7) Betreffende de motivering in de bestreden beslissing over de problemen met zijn broer, benadrukt verzoeker dat zijn familiale problemen in 2012 plaatsvonden. Het persoonlijk onderhoud vond plaats op 7 december 2020. Het is niet ongebruikelijk dat hij en zijn broer de ruzie later zouden hebben bijgelegd. Hij citeert andermaal uit de notities van het persoonlijk onderhoud, en voert hierbij aan dat *"Opnieuw kan uit bovenstaande conversatie afgeleid worden dat verzoeker een verschil maakt tussen een effectief lang verblijf en een kort bezoek. Dit kan men zien in het onderlijnde antwoord. Daar zegt hij dat hij kort daarna naar Pakistan ging, dus na kort bezoek in Duitsland.*

Alweer is er geen verduidelijking van dit antwoord gevraagd waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden."

Verzoeker besluit dat:

"Uit het voorgaande is duidelijk dat er door verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk te werk gegaan is. In de beslissing baseert zij zich op misverstanden en verklaringen die volgens het CGVS niet duidelijk zijn, doch waarover ook geen verduidelijking gevraagd is. Verzoeker heeft steeds geantwoord op de vragen zoals zij gesteld zijn.

Verzoeker loopt duidelijk gevaar in zijn thuisland, zowel door zijn politiek engagement als omwille van zijn christelijke kinderen.

Deze twee elementen staan in verband met elkaar vermits de PPP een progressieve, linkse partij van Pakistan is. Het feit dat verzoeker zich progressief gedraagt door geen bezwaar te hebben met "ongelovige" nakomelingen, maakt het nog gevaarlijker voor hem.

Aan verzoeker dient de vluchtelingenstatus te worden toegekend."

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van "artikel 48/4 Vw. en van de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel)".

Verzoeker stelt dat hem "al te gemakkelijk" de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, zonder rekening te houden met de veiligheidssituatie in Pakistan en meer bepaald in de provincie Punjab. Hij meent dat uit het EASO-rapport "Pakistan Security Situation" van oktober 2020, waarop de commissaris-generaal zijn beslissing baseert en waaruit hij citeert, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab zeer precair is. Verder verwijst hij naar twee persartikels van Xinhua met betrekking tot incidenten in Punjab op 19 augustus 2021 en besluit hieruit dat "het geweld in de provincie Punjab niet ophoudt". Aldus is de situatie in de provincie Punjab allesbehalve veilig en loopt verzoeker een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker kopieën van zijn paspoort, afgegeven op 9 mei 2018 door Pakistan (stuk 4) toe aan het verzoekschrift.

2.1.3. In een aanvullende nota van 22 november 2021 brengt de commissaris-generaal het EASO-rapport "Pakistan Security situation" van oktober 2021 ter kennis.

2.1.4. Ter terechtzitting toont verzoeker zijn originele paspoort (verzoekschrift, stuk 4).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in om zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Na een lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Pakistan.

Het verzoekschrift volhardt in de problemen die verzoeker in 2009 en 2010 als medewerker van de Pakistan People Party (PPP) zou hebben gekend met de Pakistan Muslim League (PML). De bestreden beslissing merkte in dit verband terecht op dat verzoeker geen bewijs bijbrengt van zijn werkzaamheden voor de PPP, noch van de door hem aangehaalde problemen. Verzoeker meent dat hem niet naar bewijzen van zijn politieke werkzaamheden werd gevraagd, doch dit ontslaat verzoeker niet van de op hem rustende medewerkingsplicht. De Raad wijst er immers op dat artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verzoeker alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk moet aanbrengen, waaronder zijn verklaringen en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Dit werd verzoeker tevens uitgelegd bij aanvang van de procedure (CGVS-vragenlijst, stuk 7). Indien verzoeker werkelijk werkzaam was voor de PPP en hierdoor problemen heeft gekend in Pakistan, kan er redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij documenten kan neerleggen die zijn activiteiten en zijn problemen op dit punt zouden kunnen staven.

Bovendien treedt de Raad de bestreden beslissing bij dat verzoeker ook middels zijn verklaringen zijn persoonlijke problemen met de PML in 2009 en 2010 niet op een overtuigende wijze kon staven. Hij kan niet gevolgd worden dat hij hierover slechts beperkt bevraagd werd, gezien uit zijn verklaringen, waaruit hij zelf citeert, duidelijk blijkt dat hij meermaals werd gevraagd naar de problemen die hij kende met de PML in 2009 en 2010 (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8-9). De Raad benadrukt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt, en het noch aan het Commissariaat-generaal, noch aan de Raad toekomt om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen. Van verzoeker kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij gedetailleerde en doorleefde verklaringen kan afleggen over zijn problemen, onafhankelijk van het aantal vragen die hierover werden gesteld. Dat verzoeker Pakistan in 2011 verliet naar aanleiding van de door hem ingeroepen problemen met de PML klemt nog met de neergelegde brief van zijn echtgenote (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 7), die verklaart dat verzoeker voor zijn vertrek uit Pakistan in 2011 er problemen kende met zijn familie.

De ernst en geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging omwille van deze problemen wordt ten slotte op fundamentele wijze ondergraven door de vaststelling dat verzoeker, die verklaarde dat hij omwille van deze problemen Pakistan verliet in 2011 en naar België vluchtte, bij zijn aankomst in België geen verzoek om internationale bescherming indiende op grond van deze problemen. Indien verzoeker werkelijk een vrees voor vervolging koesterde in Pakistan omwille van de vermelde problemen, kon er worden verwacht dat verzoeker zich zo spoedig mogelijk tot de Belgische autoriteiten zou wenden om bescherming te bekomen. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij in 2012 terugkeerde naar Pakistan, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging verder ondergraft. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift zijn terugkeer naar Pakistan te kaderen door erop te wijzen dat zijn vader ernstig ziek was en dat hij dacht dat hij geen problemen meer zou kennen in Pakistan omdat hij reeds lange tijd afwezig was geweest. Dit betoog, dat te lichtvoetig is om zijn terugkeer naar Pakistan te verklaren in het licht van de door hem geschetste vrees voor vervolging, bevestigt dus enkel dat verzoeker geen gegronde vrees koesterde in Pakistan op grond van de door hem ingeroepen problemen.

Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift ook in zijn verklaringen dat hij na zijn terugkeer naar Pakistan in 2012 problemen gekend heeft omwille van het feit dat hij christelijke kinderen zou hebben en dat hij om deze redenen Pakistan opnieuw zou hebben verlaten in 2016 en 2017. De geloofwaardigheid van deze problemen wordt echter op ernstige wijze ondermijnd door de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke verblijfplaatsen in de periode van 2012 tot 2016/2017.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat hij zijn verblijf in Italië wel degelijk vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud, wijst de Raad erop dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker dit verblijf pas vermeldde toen hij werd geconfronteerd met de verklaringen in de brief van zijn echtgenote (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 14). Het volstaat om erop te wijzen dat de verklaring van zijn echtgenote, dat verzoeker na de geboorte van hun zoon op 10 december 2012 uit België naar aanleiding van familieproblemen vluchtte naar Spanje en Italië en andere Europese landen (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 7), niet overeenstemt met zijn verklaringen dat verzoeker in 2012 vanuit België terugkeerde naar Pakistan, omdat zijn vader ziek was (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 4). Ook wat verzoekers verblijf in Spanje betreft merkt de bestreden beslissing terecht op dat hij inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen aflegde op dit punt. Uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud kan worden afgeleid dat verzoeker verklaarde dat hij in 2011 met A.D.V., de moeder van zijn dochter, naar Spanje ging om er te huwen (*Ibid.*, p. 7), terwijl uit de door hem neergelegde huwelijksakte (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 7) blijkt dat hij pas op 6 juni 2016 zou gehuwd zijn in Spanje. Waar het verzoekschrift aanvoert dat verzoeker zich tijdens het persoonlijk onderhoud vergist heeft van datum, wijst de Raad erop dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter aan te voeren dat hij zich vergist zou hebben van data. De Raad merkt op dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij (in staat is om) coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Bovendien kan de Raad niet aannemen dat verzoeker geen informatie wilde achterhouden, zoals hij in het verzoekschrift benadrukt. De Raad stelt immers vast dat verzoeker tijdens het interview bij aanvang van de procedure verklaarde dat hij vanuit Pakistan via Turkije, Griekenland en onbekende landen naar België reisde (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 13), waarbij hij niet vermeldde dat hij in Spanje was geweest. Gelet op de vaststelling dat uit verzoekers documenten blijkt dat hij in 2016 in Spanje gehuwd is, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker Spanje ook zou vermelden als een land waar hij heen is gereisd voor hij naar België kwam, *quod non*. Waar verzoeker ten slotte aanvoert dat hem onvoldoende vragen zouden zijn gesteld over hoe hij een verblijfsvergunning kreeg in Spanje, merkt de Raad op dat dit verweer geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen. Bovendien moet er andermaal op worden gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt, en het noch aan het Commissariaat-generaal, noch aan de Raad toekomt om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen.

Uit het geheel van de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat verzoekers verklaringen over zijn verblijfplaatsen in de periode van 2012 en 2016 ongeloofwaardig en onderling inconsistent zijn en niet overeenstemmen met de door hem neergelegde documenten. Aldus treedt de Raad de bestreden beslissing bij dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op zijn werkelijke verblijfplaatsen in deze periode. Deze vaststelling doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen problemen die hij in deze periode in Pakistan zou hebben gekend.

Bovendien oordeelde de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Pakistan werd vervolgd, omdat zijn kinderen christenen zijn. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de bevolking in zijn regio Sialkot erg radicaal is en het in de Pakistaanse context wel geloofwaardig is dat hij werd gevisieerd, omdat hij zijn kinderen achterliet bij een ongelovige vrouw in een ongelovig land. De Raad stelt vast dat dit blote beweringen betreffen die niet worden ondersteund door concrete elementen of gegevens. Uit de beschikbare informatie (Landeninformatie, stuk 6, nr. 4) kan niet blijken dat er een systematische vervolging bestaat van personen met christelijke kinderen. Indien verzoeker werkelijk in een radicale regio in Pakistan verbleef waar hij vervolging riskeerde omwille van zijn christelijke kinderen, is het daarenboven niet aannemelijk dat verzoeker en zijn zus zomaar zouden vertellen dat verzoekers kinderen christelijk zijn wanneer hen hiernaar wordt gevraagd (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 12-13), zoals de bestreden beslissing reeds terecht opmerkte. Verder herhaalt het verzoekschrift verzoekers verklaringen over de vervolging door de maulvi's, doch met het louter parafraseren van zijn verklaringen doet hij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen, waaruit blijkt dat verzoeker deze problemen niet op een eenduidige en geloofwaardige wijze uiteen kon zetten tijdens het persoonlijk onderhoud. Dergelijke vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, gezien van

hem kan worden verwacht dat hij gedetailleerde, consistente en doorleefde verklaringen aflegt over de feiten die hem ertoe dwongen om zijn land van herkomst te verlaten. De Raad benadrukt ten slotte dat de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging op fundamentele wijze wordt ondergraven door de pertinente en correcte vaststelling dat verzoekers gedrag na zijn vertrek uit Pakistan omwille van de problemen niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde. Gezien uit de neergelegde huwelijksakte kan blijken dat verzoeker zich sinds 6 juni 2016 terug in Europa bevond (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 5), oordeelde de bestreden beslissing terecht dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland op 10 augustus 2017 laattijdig heeft ingediend.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, overgenomen door de Raad:

“U bent er ten tweede allesbehalve in geslaagd om het CGVS een duidelijk beeld te geven van uw verblijfplaatsen sinds 2012. U gaf namelijk aan dat u in 2012 terugkeerde naar Pakistan, dat u er verbleef tot 2016 of 2017 (CGVS p.4). Hierna reisde u terug naar België en reisde u nog in 2017 door naar Duitsland. Na enkele maanden in Duitsland reisde u terug naar België waar u een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS p.4). Hierbij is het vooreerst vreemd dat u uw vertrek niet concreter in de tijd kan plaatsen dan de periode van 2016-2017. Van iemand die zijn land op illegale wijze via een smokkelroute moest verlaten kan immers wel verwacht worden dat die hier min of meer concrete info over kan geven, in casu quod non. Uit de brief van uw vrouw A.D.V., die u zelf toevoegde ter staving van uw verzoek om internationale bescherming en waarvan u beweerde dat alle info die ze gaf correct was, valt evenwel af te leiden dat u nog op andere plaatsen verbleef in de periode van 2012 tot 2016 of 2017 (CGVS p.14). Zij geeft immers aan dat u na de geboorte van jullie zoon op 10 december 2012 problemen kreeg met uw broer die in België verbleef. U moest daarom België verlaten en u zou volgens haar in Spanje, Italië en nog andere plaatsen in Europa hebben verbleven. Zij lijkt hierbij geen weet te hebben van een eventuele terugkeer naar Pakistan. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u uw vrouw niet op de hoogte heeft gesteld van uw problemen in Pakistan om haar geen stress te bezorgen (CGVS p.15). Deze bewering kan evenwel onvoldoende verklaren waarom uw vrouw aangeeft dat u na 2012 nog in verschillende Europese landen heeft verbleven en dat u hier niets van vertelt. Een ander element dat doet vermoeden dat u geen waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt betreffende uw verblijfplaatsen na 2012 is dat u foutieve verklaringen aflegt betreffende uw verblijf in Spanje. Zo geeft u aan dat u in 2012 in Spanje getrouwd zou zijn met uw huidige vrouw en dat er toen op basis van uw huwelijk een verblijfstitel kreeg (CGVS p.7). Uit de documenten die u neerlegt ter staving van deze verklaringen blijkt evenwel dat u op 6 juni 2016 trouwde in Spanje en dat u er een verblijfstitel kreeg die geldig was tot 24 juni 2017. Van deze “tussenstop” in Spanje voor u naar België kwam maakte u echter geen melding tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS, noch tijdens uw interview bij DVZ. Tijdens dit interview bij DVZ gaf u overigens aan dat u ongeveer vijf jaar geleden vertrok. Aangezien dit interview plaatsvond op 22 september 2020 zou dit betekenen dat u reeds in september 2015 vertrok. Hiermee geconfronteerd kwam u niet verder dan een simpele ontkenning van deze verklaring, zonder deze op enige wijze te duiden. Bovendien slaagt u er nauwelijks in uw verblijf in Pakistan voor de periode van 2012 tot 2016 of 2017 te staven. U laat het niet alleen na een paspoort neer te leggen met de nodige in- en uitreisstempels, maar u heeft nauwelijks getracht om ander bewijsmateriaal neer te leggen die alsnog uw 4-5 jaar durende verblijf in Pakistan konden staven. U werd er nochtans op gewezen dat het van essentieel belang was dat u op zijn minst zou trachten dit verblijf aan te tonen aan de hand van documenten (CGVS p.15). Het enige document dat u neerlegt waarvan zou kunnen worden afgeleid dat u in Pakistan verbleef zijn de geboorteaktes van uw kinderen Mu.H. die geboren is op 23 oktober 2013 en Mus.H. die geboren is op 11 mei 2015 die door u werden opgevraagd op 10 oktober 2016. Op basis van deze documenten kan evenwel niet worden besloten dat u van 2012 tot en met 2016 of 2017 permanent in Sialkot verbleef. Bovendien dient er op gewezen te worden dat u zich op zes juni 2016 in Spanje bevond voor uw huwelijk met uw huidige vrouw. Het CGVS tast dan ook in het duister of u deze geboorteaktes werkelijk zelf heeft opgevraagd in Pakistan of dat u na uw huwelijk nog terugreisde naar Pakistan. U bent er dan ook duidelijk niet in geslaagd om op eenduidige wijze aan te tonen waar u zich in de periode van 2012 tot 2017 bevond. Bijgevolg slaagde u er eveneens niet in aan te tonen dat u zich werkelijk in Sialkot bevond wanneer uw problemen plaatsvonden. Hierbij biedt u het CGVS eveneens geen zicht op de momenten waarop u terugreisde naar Pakistan. Een element dat wel van essentieel belang is om uw vrees bij terugkeer te kunnen inschatten.

U bent er voorts niet in geslaagd het CGVS te overtuigen van uw beweerde vervolging in Pakistan. Hierbij dient er namelijk vooreerst op gewezen te worden dat uit uw gedrag allerm minst een nood aan internationale bescherming blijkt. U verliet Pakistan volgens uw eigen verklaringen immers een eerste keer in 1995, u keerde vervolgens terug naar Pakistan in 1998 tot u weer naar België kwam in 2011 (CGVS p.4). Tijdens dit verblijf in Pakistan kende u uw vermeende problemen vanwege uw politieke engagement voor de

Pakistan Peoples Party (PPP) in 2009 en 2010 (CGVS p.9). Ondanks deze problemen diende u na uw aankomst in België in 2011 geen verzoek om internationale bescherming in. U keerde volgens u vervolgens zonder meer terug naar Pakistan in 2012. Hierdoor wordt de ernst van uw beweerdde politieke problemen reeds in ernstige mate ondermijnd. Na uw terugkeer naar Pakistan in 2012 kende u opnieuw problemen, dit keer omdat uw kinderen christenen zijn (CGVS p.9). Hoewel u hierdoor in 2016 of 2017 Pakistan diende te ontvluchten, gaf u weinig blijk van enige urgentie om uw verblijf in Europa veilig te stellen. Gezien uw huwelijk in Spanje van 6 juni 2016 kan immers vastgesteld worden dat u reeds in 2016 naar Europa reisde, desondanks wachtte u nog meer dan een jaar, tot 10 augustus 2017 om een verzoek om internationale bescherming in Duitsland in te dienen. Dat u meer dan een jaar wachtte alvorens een verzoek tot internationale bescherming in te dienen valt moeilijk te vereenzelvigen met een gegronde vrees voor vervolging. Gezien uw parcours en uw onzekere verblijfssituatie in België had u zich reeds veel eerder tot de bevoegde instanties kunnen wenden indien u daadwerkelijk van mening was internationale bescherming nodig te hebben. Indien u werkelijk een vrees voor Pakistan koestert, moet u redelijkerwijze bewust geweest zijn van het belang van een regulier verblijf in België ten einde uw veiligheid te garanderen. Daarenboven bleek u duidelijk op de hoogte voor de procedure van gezinshereniging (CGVS p.4). Aangezien u in staat was om deze procedure te starten, kan dan ook worden aangenomen dat u eveneens in staat was om kennis te nemen van het bestaan van de asielprocedure. Dat u desalniettemin pas op 10 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming in Duitsland indiende is onbegrijpelijk. Uw handelingen zijn bijgevolg niet in lijn met het gedrag van een persoon die daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Ten tweede konden uw verklaringen betreffende uw politieke engagement en de problemen die u hierdoor zou gekend hebben niet overtuigen. U legt hiervan immers geen enkel document neer (CGVS p.16). Er kan nochtans verwacht worden dat u minstens uw politieke engagement zou kunnen staven, in casu quod non. U slaagde er bovendien niet eens in om uw problemen omwille van uw politieke engagement op een min of meer volledige manier uiteen te zetten wanneer u hier de kans toe kreeg. Wanneer u gevraagd werd of u ooit problemen kende omwille van uw politieke activiteiten had u namelijk eerst bedenktijd nodig om vervolgens affirmatief te antwoorden (CGVS p.8). Wanneer u vervolgens de vraag kreeg om deze problemen toe te lichten bleef u uiterst vaag. U gaf immers slechts aan dat u problemen kwam en dat een andere partij wou dat u zich bij hen aansloot (CGVS p.9). Slechts na herhaaldelijke vragen gaf u aan dat de leden van de Pakistan Muslim League (N) wouden dat de leden van de Pakistan Peoples Party zich bij hen aansloten, dat deze problemen plaatsvonden in de periode van 2009 en 2010 en dat er een keer een gevecht was op een verkiezingsbijeenkomst (CGVS p.8-10). Ondanks herhaaldelijke vragen naar concrete persoonlijke vervolging die u kende omwille van uw politiek engagement, moest u op dit punt het antwoord schuldig blijven (CGVS p.8-10). Door de ruime bedenktijd die u nodig had alvorens aan te geven dat u wel degelijk problemen kende omwille van uw politieke engagement en de moeite die u had om op eenduidige wijze een overzicht te bieden van de precieze vervolging die u kende, gaf u de indruk dat u uw asielrelaas doorheen uw persoonlijk onderhoud opbouwde. Wat er ook van zij, aangezien u uw beweerdde vervolging geenszins zelf kan concretiseren, laat u het na aan te tonen dat u hierdoor bij terugkeer nog vervolging dient te vrezen.

Ten derde slaagde u er niet in het CGVS ervan te overtuigen dat u vervolgd werd in Pakistan omdat uw kinderen christenen zijn. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers geen systematische vervolging van personen met kinderen die christen zijn. Uit de toegevoegde informatie blijkt dat dwang bij christenen om zich te bekeren tot de Islam voornamelijk voorkomt bij jonge meisjes en in het kader van een huwelijk met een moslimman (zie landeninformatie, document 4, p.7). Dat u onder druk gezet werd om uw kinderen over te brengen naar Pakistan om zich te bekeren tot de Islam is dan ook vrij atypisch. Hierbij slaagde u er bovendien niet in om te verklaren hoe de mensen in Sialkot wisten dat uw kinderen het christendom aanhingen. Wanneer u hiernaar gevraagd werd, gaf u aan dat dat was omdat de mensen wisten dat u kinderen hier waren (CGVS p.12). Een verblijf in Europa maakt uw kinderen evenwel geen christen en wanneer u hiermee herhaaldelijk geconfronteerd werd gaf u aan dat ze dat wisten doordat uw zus het zei en dat u het ook vertelde als het u gevraagd werd (CGVS p.13). Dat u wederom herhaaldelijke vragen en confrontaties nodig had alvorens de vraag te beantwoorden doet opnieuw vermoeden dat u tijd zocht om ter plekke een geschikt antwoord te bedenken. Wat er ook van zij, indien uw omgeving zo weerspanning stond ten opzichte van christenen is het bijzonder vreemd dat uw zus of u zich in gevaar zouden brengen door dit te delen met de inwoners van Sialkot. U slaagde er voorts niet in om op eenduidige, coherente en concrete wijze weer te geven welke problemen u zou gekend hebben vanwege het geloof van uw kinderen. U kreeg tot zes maal toe de kans om al uw problemen in uw eigen woorden te vertellen. Hierbij werd u duidelijk gewezen op het belang van uw al uw problemen concreet uiteen te zetten (CGVS p.9-10). Ondanks herhaaldelijke problemen kwam u niet verder dan een aanvaring met de maulvi en dat u eens geslagen

werd (CGVS p.9-10). Hierbij slaagde u er niet in om op eenduidige wijze te vertellen hoe vaak u benaderd werd en hoe vaak u geslagen werd. Wanneer u opnieuw werd uitgelegd dat het uw verantwoordelijkheid was om een duidelijk zicht te bieden op uw problemen verklaarde u plots dat u acht of negen maanden of een jaar werd vastgehouden in Sialkot (CGVS p.10). Dat u een gevangenschap van 8 maanden tot een jaar niet eerder vermeldde tart hierbij alle verbeeldingen en wijst er wederom op dat u uw asielrelaas opbouwde tijdens uw persoonlijk onderhoud. Dat u bovendien niet eens uw gevangenschap, hetgeen toch een traumatische ervaring moet zijn, niet in de tijd kan plaatsen kan hierbij eveneens allesbehalve overtuigen. U werd vervolgens geconfronteerd met het vermoeden dat u uw asielrelaas ter plekke aan het opbouwen was, maar u hield voet bij stuk en herhaalde uw eerdere verklaringen (CGVS p.11). Over het jaar dat u vastgehouden werd legde u daarenboven ongeloofwaardige verklaringen af. Zo is het bijzonder vreemd dat u een jaar zou worden vastgehouden worden, zonder enige mogelijkheid iemand te contacteren om u zo uw kinderen te overtuigen dat ze zich moesten bekeren. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat ze wouden dat u voor hen werkte en dat u er daardoor zo lang verbleef (CGVS p.11). Hierbij doet het toch enigszins vreemd aan dat u meer dan een jaar gevangen werd gehouden, simpelweg om te verven. Uw verklaringen betreffende uw verblijf in het centrum geven overigens weinig blijk van een echt gevangenschap. Zo kon u vrij gaan en staan in de moskee, kon u praten met een oude schoolvriend en met hem een plan smeden om te ontsnappen (CGVS p.12). Hiermee geconfronteerd slaagde u er niet in om een verklaring te bieden voor de vrijheid die u kreeg tijdens uw gevangenschap (CGVS p.12). Gezien de vrijheid die u kreeg is het overigens bijzonder vreemd dat u een jaar werd vastgehouden en dat u er niet eerder in slaagde om te vluchten. U heeft bijgevolg aan de hand van uw verklaringen het CGVS er niet van kunnen overtuigen dat u vervolgd werd in Pakistan vanwege het geloof van uw kinderen. U legt eveneens geen documenten neer die deze problemen kunnen staven. U gaf tot slot aan dat er ook een verband zou zijn tussen uw politiek verleden en de vervolging omwille van de religie van uw kinderen (CGVS p.13). U gevraagd om dit verband te concretiseren, moest u evenwel het antwoord schuldig blijven."

Gelet op de bovenstaande determinerende overwegingen die leiden tot het besluit dat verzoeker geen vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Pakistan aannemelijk maakt, zijn de overige motieven die werden opgeworpen in de bestreden beslissing bijkomstig en niet-determinerend. Kritiek op deze overtuigende motieven kan dan ook niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van die aard om de geloofwaardigheid van zijn relaas te vermogen te herstellen. De kopieën van verzoekers paspoort (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 1; verzoekschrift, stuk 4) bevatten slechts persoonsgegevens die door de Raad niet worden betwist, doch geen afbreuk kunnen doen aan de voorgaande analyse. Wat de overige door verzoeker neergelegde documenten betreft, motiveerde de bestreden beslissing dat:

"De kopieën van de geboorteaktes van uw kinderen blijken slechts zwart-wit kopieën die eenvoudig kunnen worden nagemaakt. Wat er ook van zij, het bestaan van deze Pakistaanse kinderen wordt in bovenstaande appreciatie niet betwist. Wat betreft de documenten betreffende uw huwelijk met A.D.V. in Spanje, de daaropvolgende verblijfskaart, het Spaanse familieboekje en de DNA-test die u deed om uw band met A.H.D.V. te staven, dient te worden opgemerkt dat deze documenten allen betrekking hebben op zaken die niet in vraag worden gesteld in de bovenstaande appreciatie. Ook de documenten in verband met uw aanvraag tot humanitaire regularisatie (7bis) zijn niet van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op uw asielrelaas. Alle opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud werden overwogen. Tot slot legde u nog een brief van uw vrouw A.D.V. neer. Deze brief bevat danig veel tegenstrijdigheden dat ze uw asielrelaas sterker ondergraaft dan bevestigt. Zo wordt er vermeld dat uw dochter in België reeds negen maanden oud was wanneer u terug ging naar Pakistan, terwijl u beweerde dat u niet van haar bestaan wist. In de brief wordt tevens vermeld dat u in 2012 met een excuus naar Pakistan gelokt werd, er verschillende jaren gevangen gehouden werd door uw eigen familie, terwijl u geenszins blijk geeft van het bestaan van deze problematiek. Tot slot wordt in de brief ook vermeld dat u in 2012 ook problemen kreeg met uw familie in België waardoor u doorheen Europa op de vlucht moest gaan. Geconfronteerd met al deze tegenstrijdigheden hield u zich steeds vast aan uw eerdere verklaring zonder deze aanzienlijke tegenstrijdigheden enigszins te duiden (CGVS p.14)."

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die deze motivering kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen. Bij gebrek aan een dienstig verweer, wordt deze motivering, die pertinent en correct is en steun vindt in het administratief dossier, integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De bestreden beslissing oordeelde op dit punt op goede gronden als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden.

Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

De door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota bijgebrachte informatie bevestigt deze analyse.

Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. De door verzoeker bijgebrachte informatie is immers dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Punjab is gebaseerd. Verzoeker toont niet aan dat er actueel in verzoekers regio van herkomst, de provincie Punjab, sprake is van een situatie van een gewapend conflict waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar de provincie Punjab in Pakistan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Punjab in Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP